

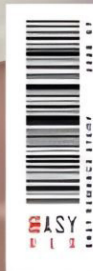
19세미안 구독분가

PRESENTED BY
단꽃비

곡원 서양음 공음 데릭 탐구
영악의 프너 순서은은 누구?

누구에게나 202507 첫사랑은 있다

ใคร ๆ ก็เคยมีรักแรก

<Everyone Has a First Love>

<누구에게나 첫사랑은 있다>

วันจัดพิมพ์: 16 กรกฎาคม 2025

ผู้เขียน | 단꽃비

ผู้แปล | นักสืบผมแดง

สำนักพิมพ์ | Easy Contents Publishing

ISBN 9791174611000

หมายเหตุ เป็นการแปลอย่างไม่เป็นทางการ หากนิตยสารเรื่องนี้ได้รับลิขสิทธิ์แปลไทย
อย่างเป็นทางการ ผู้แปลยินดีหยุดการเผยแพร่นิตยสารเล่มนี้ทันที

สารบัญ

ตอนที่ 1	7
ตอนที่ 2	15
ตอนที่ 3	21
ตอนที่ 4	27
ตอนที่ 5	33
ตอนที่ 6	39
ตอนที่ 7	45
ตอนที่ 8	51
ตอนที่ 9	57
ตอนที่ 10	63
ตอนที่ 11	69
ตอนที่ 12	76
ตอนที่ 13	82
ตอนที่ 14	90
ตอนที่ 15	97
ตอนที่ 16	103
ตอนที่ 17	110
ตอนที่ 18	118
ตอนที่ 19	124
ตอนที่ 20	131
ตอนที่ 21	138
ตอนที่ 22	145
ตอนที่ 23	151
ตอนที่ 24	158
ตอนที่ 25	164

ตอนที่ 26	169
ตอนที่ 27	175
ตอนที่ 28	182
ตอนที่ 29	188
ตอนที่ 30	194
ตอนที่ 31	200
ตอนที่ 32	207
ตอนที่ 33	214
ตอนที่ 34	220
ตอนที่ 35	227
ตอนที่ 36	234
ตอนที่ 37	242
ตอนที่ 38	249
ตอนที่ 39	255
ตอนที่ 40	261
ตอนที่ 41	267
ตอนที่ 42	273
ตอนที่ 43	279
ตอนที่ 44	286
ตอนที่ 45	292
ตอนที่ 46	299
ตอนที่ 47	305
ตอนที่ 48	312
ตอนที่ 49	318
ตอนที่ 50	325
ตอนที่ 51	332
ตอนที่ 52	339

ตอนที่ 53	346
ตอนที่ 54	351
ตอนที่ 55	358
ตอนที่ 56	364
ตอนที่ 57	370
ตอนที่ 58	376
ตอนที่ 59	382
ตอนที่ 60	388
ตอนที่ 61	395
ตอนที่ 62	402
ตอนที่ 63	409
ตอนที่ 64	416
ตอนที่ 65	422
ตอนที่ 66	429
ตอนที่ 67	436
ตอนที่ 68	443
ตอนที่ 69	449
ตอนที่ 70	455
ตอนที่ 71	462
ตอนที่ 72	468
ตอนที่ 73	475
ตอนที่ 74	481
ตอนที่ 75	488
ตอนที่ 76	496
ตอนที่ 77	503
ตอนที่ 78	510
ตอนที่ 79	517

ตอนที่ 80	524
ตอนที่ 81	530
ตอนที่ 82	536
ตอนที่ 83	543
ตอนที่ 84	549
ตอนที่ 85	556
ตอนที่ 86	562
ตอนที่ 87	568
ตอนที่ 88	574
ตอนที่ 89	580
ตอนที่ 90	587
ตอนที่ 91	593
ตอนที่ 92	599
ตอนที่ 93	605
ตอนที่ 94	611
ตอนที่ 95	617
ตอนที่ 96	623
ตอนที่ 97	628
ตอนที่ 98	635
ตอนที่ 99	642
ตอนที่ 100	650
ตอนที่ 101	659
ตอนที่ 102	667

ตอนที่ 1

บ่ายวันธรรมดา ขณะที่สายตากำลังไล่ดูหนังสือออกใหม่บนชั้นวางในร้านหนังสือใหญ่ในห้างสรรพสินค้า สายตาของโยอินก็สะดุดเข้ากับหนังสือเล่มหนึ่ง

<<ใคร ๆ ก็เคยมีรักแรก>>

ทั้งที่มีหนังสือมากมายกองอยู่บนชั้นขาย แต่กลับเป็นเล่มนี้ที่สะดุดตาเธออย่างจัง...

“อะไรของเขาเนี่ย... จะพูดเรื่องธรรมดาขนาดนั้นเป็นชื่อหนังสือก็ได้หรือ”

เธอหลุดคำออกมาเบา ๆ ก็ไชนะสิ นอกจากเด็กเล็ก ๆ แล้ว ใครจะจะไม่เคยมีรักแรก มันคือความจริงพื้นฐานของมนุษย์ชัด ๆ แต่คนเขียนดันเอามาตั้งเป็นชื่อหนังสือได้แบบไม่อาย

“.....”

เอาจริง ๆ มันไม่ใช่เรื่องที่น่าขำหรือ มันเป็นแค่ชื่ออ้างของอารมณ์ขุ่นมัวของตัวเองต่างหาก เรื่องที่ควรเดินผ่านไปเฉย ๆ แต่กลับต้องหยุดมองแบบเคือง ๆ เพราะว่ามันไปกระตุกเส้นความรู้สึกบางอย่างในใจ ชื่อหนังสือนั่นไปสะกิดเข้ากับ ‘รักแรก’ ที่เธอพยายามลืม จนเธออดไม่ได้ที่จะรู้สึกจืดขึ้นมา

“...ฉันน่าจะไปได้ไปเรียนอนุบาลบ้างนะ”

ถ้าเป็นแบบนี้ เธอคงมีความทรงจำหวาน ๆ กับเด็กผู้ชายน่ารักในชั้นเรียนอนุบาล เอาไว้เล่าให้เพื่อนฟังบ้างล่ะ

แต่ที่นี่เธอเกิดและโตในหมู่บ้านเล็ก ๆ ชื่อ นักวอนรี ตำบลซัมต็อก จังหวัดชุงของบุกโด ชนบทที่ไม่แม้แต่จะมีโรงเรียนอนุบาลให้เด็กเข้าเรียน

เพราะแบบนี้ รักแรกของโยอินจึงกลายเป็นหมอนั่นที่เธอเจอในไร่พริกแทน ฤดูร้อนปีที่เธออายุแปดขวบ เจอกันครั้งแรกแล้วก็เริ่มต่อแย้มไม่เลิก แรก ๆ ก็วิ่งแก ต่อมาก็มองตาม จากนั้นก็ตามติดอย่างกับเงา แล้วสุดท้าย... หมอนั่นก็คว้าตำแหน่ง รักแรก ของเธอไปครอง

“กงอุก!”

ใช่แล้ว... กงอุก ชื่อที่เหมาะสมกับนิสัยหัวร้อนและอารมณ์ขึ้นง่ายของหมอนั่นเป๊ะ แล้วเสียงเรียกชื่อของหมอนั่นด้วยน้ำเสียงเหวี่ยง ๆ ของเด็กมัธยมก็ดังขึ้นขณะที่โยอินกำลังจะก้าวออกจากร้านทำให้เธอชะงัก

“เห็นมั๊ย! บอกแล้วว่าเขายังอยู่ในร้านนี่แน่ ๆ”

“ดูปกलि บ้าซัด ๆ! นี่แหละแฟนฉัน”

“เขาบอกว่าข้างในยิ่งบ้าไปอีกนะ”

“เธอจะซื้อหรือเปล่า?”

“ชื่อแน่นอนอยู่แล้ว”

เสียงกรีดกราดจากกลุ่มนักเรียนหญิงมัธยมที่รุมล้อมแผงนิตยสารทำให้โยอินต้องหันไปมอง แล้วเธอก็สบตากับหมอนั่น ใบหน้าที่ยิ้มมุมปากอย่างหยิ่งโสบนปกนิตยสารราวกับจะพูดว่า “จะมองทำไม?” ใบหน้านั้น เธอจำได้ดีจนขนลุก

“ให้ตายสิ...”

ทำไมถึงต้องโผล่มาให้เห็นทุกที่เลยเนี่ย! ทั้ง ๆ ที่กรวยล้นฟ้า ไม่ต้องทำงานไปทั้งชีวิตก็ยังได้ แต่ดันเลือกมาเป็นคาราให้ได้

ตอนนี้กงอุกโผล่เต็มไปหมด ทั้งบนรถเมล์ บ้ายโฆษณา ข้างถนน ที่วี วันหนึ่งโผล่มา

หลายรอบจนเธอแทบไม่มีพื้นที่ปลอดภัยเหลือเลย

เขาวางกันว่ารักแรกแค่คิดถึงก็ใจพอง แต่สำหรับเธอ...

เธอถอนหายใจยาว โยอินบิตตัวเบา ๆ รู้สึกเหมือนสายตาของหมอนั้นยังเกาะอยู่ตรงต้นคอ

อย่าหันกลับไป อย่าไปสนใจ เธอไม่ใช่พวกตึง เธอไม่ได้จะซื้อนิยายสารนั้น

“จะซื้อให้ชอชยอนด้วยดีมัย เธอมีเงินมัย”

“ไม่ค่อยมีเลย ถ้าให้เธอมาซื้อเองละ ขอโทษนะคะ มีเล่มนี้อีกมัยคะ”

“ที่วางอยู่สามเล่มสุดท้ายแล้วคะ”

“แยละ เธอมีเงินเท่าไรหรือนัย”

โยอินที่เดินผ่านกลุ่มนักเรียนที่กำลังหารเงินกันซื้อเล่มสุดท้ายก็ได้แต่ส่ายหน้า กงอุกมีดีอะไรนักหนา แครูปไม้ก็รูปในนิยายสารจะต้องแย่งกันขนาดนี้เชียวหรือ เธอไม่เข้าใจเลยจริง ๆ

และแล้ว คนที่ไม่เข้าใจพฤติกรรมแบบนี้กลับกลายเป็นตัวฉันทเองที่ทำไปเต็ม ๆ โยอินกลับมาถึงห้องก็จ้องดูกระดาษที่วางอยู่บนโต๊ะอย่างกับมันเป็นของแปลก

“ไม่ใช่... ไม่สิ ก็แค่การจับจ่ายอย่างมีเหตุผลเท่านั้นเอง...”

ก็แหม ซื้อนิยายสารแล้วได้ของแถมเป็นน้ำยาบ้วนปากแบบพรีเมียมที่อยากลองมานาน จะไม่ซื้อได้ไงละ! แถมขวดใหญ่ถึง 500 มิลลิลิตรนะ! ราคาขายยังแพงกว่านิยายสารตั้ง 200 วอนนะ

ดังนั้น การที่เธอเดินเบียดกลุ่มนักเรียนหญิงที่กำลังรวบรวมเงินกันเพื่อซื้อเล่มสุดท้ายแล้วหยิบเล่มนั้นขึ้นมาพร้อมความมั่นใจ เดินดิ่งไปจ่ายเงิน... มันคือความกล้าหาญ! ไม่ใช่เรื่องน่าอายอะไรทั้งนั้น!

“แถมเป็นเล่มสุดท้ายด้วย”

เล่มสุดท้ายใครจะอดใจไหวล่ะ

ด้วยความรู้สึกพยายามหาข้ออ้างที่สมเหตุสมผล ยออินพยักหน้าอย่างมาดมั่น ยื่นมือไปหยิบซองข้างในถุงออกมา แต่จะลองใช้น้ำยาบ้วนปากเพื่อกลบความรู้สึกหงุดหงิดเท่านั้น แต่แล้ว...

“.....”

ทำไมเธอลับกำลังฉีกพลาสติกหุ้มนิตยสารอยู่ล่ะ ในขณะที่น้ำยาบ้วนปากที่อยากลองใช้กลับยังวางอยู่อย่างเรียบร้อย

“แต่... อयरู้อะไร ๆ ว่ามันจะดีขนาดไหนกันเชียวนะ มันไม่ใช่เพราะงอกอกซะหน่อย... นิตยสารก็มีเรื่องขงตกแต่งห้องราคาไม่ถึงหมื่นนะ! สำหรับคนอยู่หออย่างฉัน มันมีประโยชน์จะตายไป!”

ยออินบ่นพึมพำกับตัวเองไปพลาง แกะพลาสติกออกไปพลาง แต่เธอก็ทำได้แค่นั้นแหละ เมื่อเห็นภาพของคองกุกในนิตยสารกำลังมองเธอด้วยสายตาเย้ายวนแสนคุ้นเคยมือของเธอก็หยุดเคลื่อนไหวทันที

เธोजำสายตาแบบนั้นได้ดี สายตาเดียวกันกับที่เธอใช้มองเธอตอนอยู่บนเตียง หลังจกทำรักกันจนเสียงแหบและเธอก็หมดแรงแทบตาย ส่วนหมอนั้นยังคึกเต็มถึงพร้อมจะปรอบต่อไป

[อย่าทำ!]

[แค่รอบเดียว...นะ]

[ไม่!]

[งั้นข้างในเลย?]

[บอกว่าไม่!ง!]

[โอเค ข้างในไม่ก็ได้... งั้นข้างนอก]

[ไม่ทั้งข้างใน ข้างนอกทั้งนั้นแหละ!]

เขาไม่เคยฟังที่เธอพูดสักคำ เธอแต่ยืมหน้าระรื่นแล้วก็โถมเข้ามาอีก เธอจึงเอาเท้าถีบให้ล่อกว้าง ๆ ของเขาอย่างหัวเสียพร้อมทั้งขยู่ผมมที่ยุ่งเหยิงนั้นไปด้วย

[โยอินของฉัน... ยังมีแรงอีกนะเนี่ย]

[ไม่มี!]

[จริงหรือ ทำต่อไม่ไหวแล้วจริง ๆ หรือ]

[ก็บอกว่าไม่ไหวไง!]

[จึ้น... ใส่นี้จะทำยังไงดี]

[.....]

[ไม่อยากดึงผมฉันแล้ว ดึงเจ้านี้แทนมัย]

[.....]

[มันจะได้ตาย ๆ ไปซะเลยไง จะได้จบ]

แล้วสายตาแบบแมวหงอย ๆ ของกงอุกก็มองต่ำลงไป และแน่นอน ตามเจ้าของไป
เป๊ะ เจ้านั้นก็เอาแต่สั่นหึก ๆ อย่างหยุดหงิดไม่พักกัน

[โยอินทำให้มันเหนื่อยขนาดนี้... จะให้ตัดมันทิ้งดีมัย]

[.....]

[ก็มันรู้จักแค่เธอคนเดียว แต่เธอกลับไม่รักมันเลย]

[.....]

[ไหนเธอบอกว่ารักฉันไง รักแล้วจะไม่รักมันด้วยได้ยังไง มันก็เป็นส่วนหนึ่งของฉันนะ]

[ใคร... ใครบอกว่าไม่รัก?]

[ถ้ารัก ก็ต้องสัมผัสมันสิ... แบบนี้]

[.....]

[อา...]

[.....]

[แฮ้อ... โยอิน... โยอิน...]

การที่เข่าจับมือเธอมาทำเรื่องแบบนี้ตามใจตัวเองแล้วเรียกชื่อเธอเสียงพราว มันช่าง
เร้าใจและล่อลวงที่สุด และเธอก็ผลอยอมพ่ายให้กับมันครั้งแล้วครั้งเล่าจนไม่อาจนับได้

สุดท้ายก็จบลงด้วยการนอนกอดกันระเกะระกะเหมือนลูกแมวอ้วนนม กลิ่นกายของ
เขา นำเสียงตอนซุกใช้ต้นคอ อ้อมกอดอุ่น ๆ ที่โอบกระชับรอบเอว... ทุกอย่างยังชัดเจน
อยู่ในความทรงจำ

ใช่ ตอนที่นั้นเขาเป็นแบบนี้ และเธอก็ยังจำพวกเราในตอนนั้นได้เสมอ
ไม่ว่าจะจ้องตากับภาพถ่ายในนิตยสารไปนานแค่ไหน อารมณ์ที่เคยนิ่งเริ่มปั่นป่วนมากขึ้น
เรื่อย ๆ ความโกรธ ผสมกับความน้อยใจ และคิดถึง บั่นรวมกันจนกลายเป็นความเจ็บลึก ๆ

“.....”

ไม่รู้จะให้เด็ดขาด

จะหน้าตาเหี้ยแค่นี้หนักี่ช่าง ขอแค่ไม่รู้ก็พอ

[ยิ้มหนอยลิ ตอนยิ้มแล้วเธอไม่ชี้เหว้เท่าไร]

คำพูดที่เขาเคยพูดบ่อย ๆ ตอนยังอยู่ด้วยกัน แต่นิตยสารในมือคงไม่สามารถพูดแบบ
นั้นกับเธอได้อีกแล้ว เพราะกงกุก... ไม่ใช่ของเธออีกต่อไปแล้ว

“เฮ้อ...”

เธอกำลังพยายามหายใจลึก ๆ เพื่อกลั้นอารมณ์ที่พุ่งพล่านขึ้นเรื่อย ๆ

“ชนโยอิน! สมองไปพักร้อนหเรอ มานั่งจ้องอะไรแบบนี้เนี่ย”

มือใครบางคนคว้าเขานิตยสารออกไปจากมือเธออย่างรวดเร็ว

“ฮ๊ะ...!”

โยอินหันไปด้วยความตกใจ ก็เจอกับชูนัจี เพื่อนร่วมห้องและเพื่อนสมัยเรียน
มหาวิทยาลัยของเธอนั่นเอง

“เฮอ เหาสิ สมกับเป็นลูกสาวเมืองที่ทีมเบสบอลบ๊วยตลอดกาล คนอะไรใจดีขนาดนี้วะ”

“...มาเมื่อไหร่เนี่ย”

“ก็ตอนที่คุณแม่พระกำลังจ้องหน้าคงกุกทะเลูปกหนังสืออยู่นั้นแหละ”

ยูนจิกอดคอกมองเธออย่างขำ ๆ พลังบีบแมงกาทึนจนหน้าหล่อ ๆ ของกงอุกยับยู่ยี่ และนั่นมัน... โช! येเลย หน้าแบบนั้นแหละ หน้าเดียวกับที่หมอนั้นชอบทำเวลาหึงเวลาเธอคุยกับผู้ชายคนอื่น

“...เหอะ”

“.....”

“เลิกได้แล้วมัย? ถ้าเลิกกันแบบดี ๆ ก็ว่าไปอย่าง แต่นี่มันเสียหายไม่บอกลานะเว้ย แกจะมานั่งเสียดายอะไรอีก?”

“.....”

“แถมแกก็เห็นเต็มตาแล้วนี่ ว่าแกนะเป็นฝ่ายเดียวที่มองว่าเราคือรักแรก ส่วนหมอนั้น... รักแรกอะไรไม่มีสักนิด!”

“.....”

“ร้องให้ห้ามเลยนะ ห้ามร้อง จำได้มัยว่าฉันบอกอะไรไว้ ถ้าจะร้อง ให้ด่าแทน!”

“...ฮึ๊ก ไ้ไ้เว... ขอให้ล้มกันกระแทกพื้นแล้วจุมูกแตก”

โยอินกัดฟันพูดพลาหงหันไปมองยูนจิกที่ยืนอยู่ข้าง ๆ แต่นางยังหน้าตึงอยู่เหมือนจะบอกว่า “เท่านี้มันยังเบาไป” โยอินสั่งน้ำมูกแรง ๆ ก่อนจะหันกลับไปจ้องหน้าหล่อ ๆ ที่อยู่บนปกอีกครั้ง คราวนี้คือจ้องแบบจะสาปแช่ง

“ขอให้ใส่รองเท้าใหม่แล้วเหยียบชี้หมา!”

“อ่อน”

“ขอให้เดิน ๆ อยู่แล้วเหยียบเลโก้ทุกก้าว!”

“เอาจริงดิ? ดูหน้านั้นสิ หน้าคนที่ใช้ชีวิตได้ดีแม่ไม่มีแกนะ ด่ามันให้ถึงใจหน่อยสิ!”

“ฮึ๊ก... ไ้ไ้สันดาน!”

“ดีมาก!”

“อายุสามสิบแล้วขอให้หัวล้าน!”

“ยอดเยี่ยม!”

“ขอให้เป็นไอ้หมดฤทธิ์ เดินเข้าออกคลินิกเฉพาะทางจนเป็นขาประจำ แล้วโดนแมวทำจนทั่ว!”

“สุดยอด!”

“...ไ้ไ้เวระตะไล!!”

“เยี่ยมมาก!”

และในคืนนั้น โยอินด่าและสาปแช่งหน้าหล่อ ๆ ของกงอุกบนหน้ากระดาษจนนิตยสารฉบับนั้นที่ทำยอดขายเร็วที่สุดตั้งแต่ก่อตั้งสำนักพิมพ์มา จบลงด้วยการถูกฉีกเฉพาะหน้าที่มีภาพแฟชั่นและบทสัมภาษณ์ของเขาออกไป เหลือทิ้งไว้เพียงแมกกาซีนที่ฉีกขาด และ...

น้ำยาบ้วนปากขวดใหญ่ที่ยังไม่แกะเลยแม้แต่ชนิด

ตอนที่ 2

“อ้า... นี่มันอะไรกันเนี่ย”

“มีอะไร?”

สายตาของอุกหันลงมามองที่เท้าตัวเองเมื่อรู้สึกถึงอะไรบางอย่างนุ่ม ๆ เปียก ๆ อยู่ใต้รองเท้า วันนี้เป็นวันที่เขาใส่รองเท้าผ้าใบรุ่นลิมิเต็ดเอดิชั่นที่หายากและเก็บรักษามาดีสุด ๆ แต่พื้นรองเท้าขาวสะอาดกลับมีอะไรติดอยู่จนคิ้วหนาเข้มขมวดเป็นปม

“ทำไมล่ะ อุก ทำไมถึงดำหยาบแบบนี้”

“นี่มัน... อีหมานี่หว่า”

“ห๊ะ?”

जूท ผู้จัดการที่ก้มลงไปดูพื้นรองเท้าของอุกก็ขมวดคิ้วทันที รองรอยสีขาวของพื้นรองเท้ากลายเป็นคราบสีดำเหม็นคาว กลิ่นเหม็นโชยมาจนใครเห็นก็รู้ว่ามันต้องเป็นอีหมาแน่ ๆ

“...ถอดเลย เดี่ยวฉันเอารองเท้าอีกคู่มาให้”

“เฮ้อ... ถ้าจะพาเจ้าหมาไปไหนมาไหนด้วยก็เก็บอีมันด้วยสิ.....”

น้ำเสียงหงุดหงิดมีคำตำติบปลายมา จูทเห็นอุกทำหน้านิ่ง ๆ ก็รีบหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมา

อุกเหยียบอีหามาเข้าไปในร้านกาแฟใหญ่ที่มีคนค่อนข้างเยอะ ถึงแม้ที่นี่จะอนุญาตให้พาสุนัขเข้ามาได้ แต่ก็เป็นที่โห่ร้องและมีการนัดสัมภาษณ์กันในวันนั้น การที่มีอีหามาอยู่ในร้านมันแปลกมาก

จะว่าไปที่อุกโกรธจัดขนาดนี้ ก็ไม่แปลกสำหรับजूที่ทำงานด้วยกันมาสามปี รู้ดีว่าอุกเป็นคนคุมโทนไม่ง่าย แต่ก็ถือว่าย่างพอดิที่ยังไม่ปะทุมากกว่านี้

“เออ เอรองเท้าใหม่มาเลยนะ ผมเหยียบอีหามาเข้าแล้วนะ อีหามา ได้ยินไหม อีหามา! หมานี้!”

อุกส่งสายตาแสบ ๆ ไปให้जूที่กำลังคุยโทรศัพท์กับอินยอง ผู้จัดเสื้อผ้า แล้วนั่งลงบนเก้าอี้ ดึงเท้าออกจากรองเท้าที่เปื้อนออกไปไกล ๆ ก่อนจะหยิบแก้วน้ำขึ้นมาจิบอย่างไม่ค่อยอยากยุ่งกับรองเท้าคู่นั้น

ช่วงนี้อุกกำลังเตรียมร่างกายสำหรับถ่ายทำภาพยนตร์ใหม่ ทำให้ประสาทสัมผัสค่อนข้างไวและอารมณ์เสื่อง่าย ท่ามกลางตารางงานที่แน่นทั้งถ่ายแพชชั่นตั้งแต่เช้า แล้วต่อด้วยการสัมภาษณ์โปรโมตละครที่กำลังจะออกอากาศ ทำให้เจ้าของค่ายบันเทิงจับยัดงานไม่หยุด

แต่เขาก็ไม่เคยได้ยินว่าต้องเจียบปากเรื่องงานแบบลึกลับอะไรแบบนี้มาก่อน โคนบังคับให้ตอบคำถามเท่าที่จำเป็น เจอคำสั่งซ้ำ ๆ ว่าจะไม่พูดอะไรเกินเลย

แถมจะปฏิเสธไม่ทำก็ไม่ได้เพราะนัดไว้แล้ว ออกมาเร็วกว่าเวลานัดหมายก็เพราะอุกรู้ดีว่าโปรโมตละครกับหนังสำคัญแค่ไหน แม้จะบ่น แต่ก็ทำงานเต็มที่อยู่ดี

“.....หิวจัง”

อยากจะกินแค่ช็อกโกแลตนมกล่องเดียวให้หายอยาก

แต่ก็ต้องกลืนใจดื่มน้ำอุ่นไปเรื่อย ๆ อุกอดทนมาตั้งสิบแปดชั่วโมง ไม่ได้กินอะไรเลย นอกจากไข่ต้มสองฟอง แดงกว่าสีขึ้น อัลมอนต์สามเม็ด กับน้ำมะเขือเทศ

สัปดาห์หน้าจะเริ่มถ่ายทำหนังที่อุกรับบทเป็นนักว่ายน้ำ เพื่อใหเหมือนจริงเขาเรียนว่ายน้ำมาอย่างหนักตลอดหกเดือนที่ผ่านมา ร่างกายเป๊ะปังตามที่ผู้กำกับและบทกำหนดไว้

แต่สิ่งที่ไม่ชอบเลยคือเพื่อนนักแสดงที่เล่นเป็นคู่แข่งและเพื่อนสนิทในเรื่องอย่างซาแจซอง

ถึงจะเข้าใจว่าไปยิ้มพร้อมกัน แต่ทำไมในยิ้มกว้างขนาดนั้นกลับเจอหน้าเขาอยู่เรื่อย

ๆ จนร่างกายชนกันหลายครั้ง 'ไอ้คนไม่มีความระวังเว้นที! ไม่ชอบเหงือตัวเองอยู่แล้ว แล้วจะไปชอบเหงือคนอื่นได้ยังไง เลยส่งสายตาไม่พอใจไปให้ มันก็ขอโทษแบบไม่ได้ฟังเลย

[ซาแฉของดูจะระวังตัวนายมากเลยนะ]

[.....]

[เทรนเนอร์ส่วนตัวยังขอเปลี่ยนมาเป็นคนเดียวกับนายเลยนะ แต่เทรนเนอร์ชเวดูจะยุ่งมาก เราคงคิดว่าตั้งนานกว่าจะได้ สรุปแล้วอูก นายไม่ต้องสนใจเลย มีคนระวังนายตั้งเยอะ]

จูเทพุดให้อูกทำใจ แต่พอเจอกันบ่อย ๆ อูกก็ยังหงุดหงิดจนเปลี่ยนเวลาออกไปเมื่อวาน ปรากฏว่าซาแฉของก็โผล่มาเหมือนรู้ทาง

[ว้าว ดูหลังแกร่งแบบนี้สิ เพลา ๆ หน่อย]

ซาแฉของพูดชมร่างกายตัวเขาพลางกวาดตามองตั้งแต่หัวจรดเท้า อูกได้แต่พยักหน้ารับแบบผ่าน ๆ ถึงต้องร่วมงานกันต่อไปจนหนักหนา แต่ในใจอยากจะบอกให้ไปตายซะดูสิ นี่แหละสังคมของจีน ฉันไม่ได้ทำตามอารมณ์เสมอไปนะ ตอนที่อูกยกมูมปากขึ้นด้วยความคิดแบบนั้น สีหน้าก็ค่อย ๆ เครียดขึ้น

“.....ใครพูดแบบนี้กันนะ?”

เคยมีคนถามเขาว่า ทำไมสังคมของเขาถึงเป็นแบบนี้ ทุกคนไม่ได้ใช้ชีวิตแบบตามอารมณ์ตัวเองนะ ให้นั่งบ้าง ดูสถานการณ์ก่อนจะโวยวาย

แต่เขาคิดเท่าไรก็จำไม่ได้เลยว่าใครพูดคำไร้สาระแบบนี้ เคาะโต๊ะด้วยปลายนิ้วคิดแล้วคิดอีกก็ไม่มีความพอใจในหัว

ตั้งแต่เด็กเขาไม่สนใจเรียนหนังสือเลย ไม่เคยอ่านหนังสือมากนัก เลยขาดความรู้รอบตัว แต่ความจำกลับดีมาก ถ้าจำไม่ได้จริง ๆ แสดงว่าไม่เคยเกิดขึ้นแน่

“ฮึ่ม.....”

อาจเป็นคนที่พูดลับหลังเขา อูกคิดและตวัดคิ้วเข้มขึ้น

ใครจะมาพูดลับหลังฉัน แล้วฉันกลับเฉย ๆ ไม่สนใจได้ลงคองั้นเหอ
ด้วยนิสัยเขา ไม่มีทางปล่อยคนแบบนั้นผ่านไปง่าย ๆ แต่ก็ไม่เคยจำได้ว่าตอนไหน
ที่จัดการกับคนพวกนั้น

“ขอโทษนะ รอนานไหม ฉันหาคู่ที่สี่ตรงกันมาให้แล้ว”

เอื้อนเอ่ยเสียงอ่อนหวานจากอินยองทำให้อุกหลุดจากภวังค์

“ลองใส่ดูนะ อี! มันอึดี่มาจริง ๆ เหอ เหมือนโน้นเลยเหอ”

“อือ”

“ทำไมมีอึดี่มาในนี้ด้วยล่ะ อี๊ย... ต้องแฉ่งทำความสะอาดเลย”

อินยองวางรองเท้าผ้าใบรุ่นใหม่ของ M ไว้บนโต๊ะ ก่อนจะใส่คูที่เปื้อนอืดลงถุงกระดาษ

“ขอบคุณนะพี่”

พอถูกเปลี่ยนรองเท้าเสร็จ พิธีกรยูทูบเบอร์ชื่อดัง ซอฮารัน อดีตนักจัดรายการข่าว
ก็เดินเข้ามาในร้าน

ไฟสตูดิโอถูกเปิดขึ้นที่ละครวง พนักงานเริ่มชะมัดเขม้นกัน อุกลุกขึ้นจากเก้าอี้ ยิ้ม
กว้างให้พิธีกรสาวที่ส่งยิ้มตอบมา

ถึงเวลาที่เขาต้องเป็นพระเอกขึ้นกล้องแล้ว

“อยากเจอคุณจริง ๆ เลยค่ะ ฉันเป็นแฟนตัวยงของคุณงอกุนนะคะ”

“ขอบคุณครับ ผมต่างหากที่เป็นเกียรติ”

สัมภาษณ์ทั้งละครที่กำลังจะฉายและหนังที่กำลังจะถ่ายทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว ซอฮารัน
เปลี่ยนเรื่องเบา ๆ เพื่อสร้างบรรยากาศสนุกสนาน

“จริง ๆ ฉันแล้วมีเรื่องหนึ่งที่อยากถามคุณงอกุนค่ะ”

“เรื่องอะไรเหรอครับ”

“คุณคือนายแบบรักแรกแห่งชาติใช่ไหมคะ หนึ่งในสามนักแสดงชายที่ถูกเรียกว่า ‘นักโกงความทรงจำรักแรก’ ด้วยค่ะ”

“ครับ เป็นเกียรติจริงๆ”

“แต่ได้ข่าวว่าคุณคงไม่มีรักแรกเลยนะคะ”

“ครับ”

เรื่องที่ยังถูกไม่เคยมีแฟนถูกเปิดเผยตั้งแต่สัมภาษณ์ครั้งแรกตอนเริ่มเข้าวงการแล้ว

“โอ้โห! ตอบแบบนี้ได้ด้วยเหรอคะ ใคร ๆ ก็มีรักแรกกันทั้งนั้นแหละ”

มันอาจจะไม่มีก็ได้นะ

อุกขมวดคิ้วเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว คนอื่นไม่ค่อยเชื่อที่เขาพูดว่าไม่เคยรักใคร่จริงจัง หลายคนถามว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้ บางคนก็บอกว่าทำไมถึงไม่ซื่อสัตย์กับเรื่องนี้ทั้งที่ตอบเรื่องอื่นตรงไปตรงมา

แต่สำหรับเขาแล้วไม่มีก็คือไม่มี รักแรกมันก็แค่เรื่องที่ทำให้คนลำบากใจ และเขาก็ไม่เข้าใจว่าทำไมคนต้องทำตัววุ่นวายกับเรื่องนี้ขนาดนั้น จึงขีดเส้นขาดในใจอย่างหนักแน่น

“ผมไม่มีครับ”

“เฮ... ในวัยเรียนก็ไม่มีคนที่ทำให้ใจเต้นบ้างเลยเหรอคะ”

“ไม่มีครับ”

เขายกคิ้วขึ้นครึ่งหนึ่งพร้อมรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ที่บ่งบอกว่าใครจะกล้าทำให้ใจเขาเต้นแรงได้กันเชียว

ในฤดูใบไม้ร่วงตอนเขาอายุสี่สิบสาม รูปถ่ายของเขาที่ถูกถ่ายแบบไม่ได้ตั้งใจบนถนน ได้กลายเป็นไวรัลบนโซเชียลมีเดียทั่วโลก ใบหน้าหล่อราวกับรูปสลัก ดวงตาที่เต็มไปด้วยความเศร้าลึกซึ้ง ร่างกายที่น้ำเกรงขาม ผสานกับบรรยากาศสลัวๆ ทำให้คนที่ได้เห็นต้องหลุดคำชมออกมาโดยไม่รู้ตัว

เพชรเม็ดงามขนาดนี้ไปซ่อนอยู่ที่ไหนมาตั้งนาน? มีคนพูดแบบนี้จริง ๆ วงการบันเทิงทั้งเล็กใหญ่ก็เลยแทบพลิกแผ่นดินตามหาเขา หลังจากเวลาผ่านไปไม่กี่เดือน บริษัทบันเทิงรายใหญ่ก็สามารถตามหาเขาเจอในที่สุด และตอนนั้นเขาก็เพิ่งเข้ากรมได้ไม่นาน

[เป็นคารานี่มันสนุกนักหรือไง]

ประโยคที่เขาพูดด้วยสีหน้าเฉยชาใส่ประธานบริษัทที่ลงทุนบุกเข้าไปในค่ายทหาร พร้อมยื่นข้อเสนอที่ใครได้ยินก็ต้องอ้าปากค้าง กลายเป็นตำนานเล่าขานในวงใน

บริษัทมากมายยื่นข้อเสนอเข้ามา แต่คนที่ยื่นหยาบคายอย่างไม่ยอมแพ้มากที่สุดกลับเป็นบริษัทเล็ก ๆ ที่ยังอยู่ในขั้นตอนเริ่มก่อตั้ง โดยประธานนามว่า นาจอองแท และน้องชายของเขา นาจูแท ซึ่งก็คือผู้จัดการคนปัจจุบันของอุก

[เชื่อเถอะนะ พวกเราจะทำให้นายเปล่งประกายที่สุดเอง]

[จำเป็นด้วยหรือครับ? แค่นี้ก็ลำบากพอแล้วนะ]

[งั้นนายก็ทำให้นั้นเปล่งประกายแทนสิ]

[...แล้วผมจะทำแบบนี้ทำไมกัน]

[ภรรยาฉันป่วย แม่ก็ยังอยู่โรงพยาบาล ลูกสาววัยมัธยมต้น...ก็กำลังจะเข้ารับการศึกษาเร็ว ๆ นี้]

[.....]

คำสารภาพถึงความลำบากของครอบครัวนาจอองแท่นั้น ไม่รู้ทำไมถึงไปกระทบใจอุกเข้าอย่างจัง ทั้งที่ปกติเขาไม่เคยสนใจเรื่องคนอื่นแบบนี้เลย ไม่ใช่ปัญหาของเขาด้วยซ้ำ แต่วันนั้นจู่ ๆ เขาก็รู้สึกหวั่นไหว และนั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องทั้งหมด...

ตอนที่ 3

[ทำไมนายถึงเห็นแก่ตัวนักล่ะ? การช่วยคนที่ต้องการความช่วยเหลือมันผิดตรงไหนกัน!]

แม้จะไม่ได้ยินเสียงอย่างชัดเจน แต่คำตำหนิเหล่านั้นก็กลับชัดเจนในหัวของเขา ทำให้รู้สึกกระอักกระอ่วนเหมือนเสียงของมโนธรรมที่เขาลืมไปแล้วกลับมาเตือนสติ

ด้วยเหตุนี้ อุกจึงเซ็นสัญญาด้วยแรงกระตุ้นทันที เหมือนต้องการพิสูจน์ให้เห็นว่าเขาไม่ได้เห็นแก่ตัว

แต่ไม่นานหลังจากนั้น เขาก็พบว่าภรรยาของนางจางแท้ที่บอกว่าไม่สบาย จริง ๆ แล้วแค่ปวดกล้ามเนื้อจากการย้ายบ้าน แม่ที่บอกว่าอยู่โรงพยาบาล จริง ๆ กำลังทำงานเป็นผู้ดูแลผู้สูงอายุ และลูกสาวที่เขาว่าเตรียมผ่าตัด จริง ๆ แล้วเป็นการทำศัลยกรรมตาสองชั้น แต่ตอนนั้นทุกอย่างก็สายเกินไปแล้ว

หลังปลดประจำการ อุกก็ต้องเผชิญกับตารางแน่นเอียด ทั้งเรียนการแสดง ฝึกออกเสียง เสริมสร้างสมรรถภาพ ฝึกหุ่น เรียนภาษาอังกฤษ และดูแลผิวพรรณ

ช่วงสองสามเดือนแรก เขาเริ่มจากการเป็นนายแบบถ่ายแบบแฟชั่น แต่ในฤดูใบไม้ร่วงเมื่ออายุ 25 ปี เขาก็เริ่มเข้าสู่วงการนักแสดงและประสบความสำเร็จอย่างน่าทึ่ง

บทบาทแรกของเขาคือพระรองหนุ่มใสในซีรีส์โรแมนติก และเขาก็กลับได้รับความสนใจมากกว่าพระเอก กลายเป็นรักแรกของผู้คนที่ทำให้หัวใจสาว ๆ ทุกช่วงวัยหวนไหว ความนิยมพุ่งขึ้นทันที

ทุกคนคิดว่างานต่อไปของเขาจะเป็นซีรีส์โรแมนติกแบบเดิม แต่เขาก็กลับเลือกทาง

ที่ต่างออกไป

[นายจะเล่นเรื่องนี้จริงหรือ]

[ครับ]

[.....อุกอา เราไปทางที่ง่ายกว่านี้เถอะ]

[ทางที่ง่ายนะมันไม่สนุกหรือครับ]

[ไม่สิ ทำไม่ต้องเป็นแบบนี้!]

[มันก็เปลี่ยนแค่เพศของนักแสดงร่วมเองครับ ไม่เห็นต่างตรงไหน]

ภาพยนตร์อินดี้ที่เขาแสดงบทเป็นรักเพศเดียวกันได้รับเสียงชื่นชมจากเวทีภาพยนตร์นานาชาติอีกครั้ง อุกไม่เพียงแต่ทำให้หัวใจสาว ๆ สั่นไหว แต่ยังทำให้ผู้ชายที่ดูหนังเริ่มตั้งคำถามกับอัตลักษณ์ทางเพศของตัวเอง

ต่อจากนั้น อุกก็รับบทฆาตกรประทักกับพระเอกที่เป็นตำรวจในภาพยนตร์ที่มีนักแสดงพันล้านชื่อต้องรับบทนำ โบนัสที่ดูไร้เดียงสาของเขาเบือนเลียด ทั้งหัวเราะทั้งร้องให้ ถ่ายทอดความบ้าคลั่งและความน่าสงสารได้พร้อมกันจนได้รับคำชมจากนักวิจารณ์และคนดู

บทภาพยนตร์หลังไหลเข้ามาไม่ขาดสาย หลายค่ายอยากได้ตัวเขา อุกจึงทำงานไม่หยุดจนเวลาผ่านไป 3 ปี

เขาเล่นได้ทั้งบทดีและร้าย ทั้งไร้เดียงสาและกร้านโลก เขาสะสมผลงานจนแน่นขนัดในวัยเพียง 28 ปี และได้ร่วมแสดงกับนักแสดงหญิงแถวหน้าของเกาหลีหลายคน

แต่ไม่ใช่แค่ร่วมแสดงเท่านั้น เขาทั้งจูบ ทั้งนัวเนีย ทั้งกั๊กไปกั๊กมากับพวกเธอ ทว่าในหัวใจของอุกกลับสงบนิ่งเสมอราวกับมีใครสักคนสั่งห้ามไม่ให้มันเต้นแรงไปเอง

“แต่คุณเล่นบทตกหลุมรักได้ดีมากเลยนะคะ เห็นว่าคุณไม่ตื่นเต้นเลยด้วยซ้ำ”

“ก็แค่การแสดงครับ เพราะไม่ใช่ของจริงเลยไม่จำเป็นต้องตื่นเต้น”

“อ้าว จิ้นสาตายที่ทำให้ใจฉันเต้นแรงก็เป็นของปลอมหรือคะ”

“จะว่าเป็นของปลอมก็ไม่เชิง... ต้องชมผู้กำกับที่กำกับเก่งมากกว่าครับ”

“แต่คุณก็แสดงดีมากเลยนะคะ”

“นั่นก็พื้นฐานของนักแสดงอยู่แล้วครับ”

ความมั่นใจที่มีเหตุผลคือหนึ่งในเสน่ห์ของเขา ซออาร์นยัมพร้อมพยักหน้า

“อยากรู้จริง ๆ ว่าผู้หญิงคนไหนจะได้ครอบครองตำแหน่งรักแรกของคุณ”

“ไม่รู้สิครับ ช่วงนี้ผมต้องโฟกัสกับงานเท่านั้น ถ้ามีเรื่องแบบนั้นขึ้นมาคงแยแน่ ๆ ท่านประธานของผมคงตามล่าผมแน่”

“ในฐานะคนที่เคยป่วยหนักเพราะรักแรก ขอเตือนไว้เลยนะคะ อย่าประมาท ความรักนะมันคืออุบัติเหตุเลยละ เกิดขึ้นโดยไม่เกี่ยวกับเจตนาของเรา การเลิกรักก็เหมือนกัน”

อ่า คนนี้นี่นะ ชอบพูดอะไรซึ่ง ๆ โดยไม่จำเป็น

อุกแค้ยักไหล่กับคำเตือนที่ไม่รู้สึกละเลย

ไม่ว่าจะเป็นรักแรก รักสุดท้าย หรือรักข้างเดียว ทั้งหมดก็เหมือนเรื่องของมนุษย์ต่างดาวหรือผีสำหรับอุก บางคนเชื่อว่า มี บางคนเชื่อว่าไม่มี สำหรับเขามันก็แค่สิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับเขาเท่านั้น

ความรักที่เขารู้จักมีแค่อย่างเดียว รักตัวเอง ใครจะรักเขาได้มากกว่าตัวเอง ไม่มีหรอก เวลาทั้งวันยังไม่พอจะรักตัวเองเลย จะไปรักใครมากกว่าตัวเองได้ยังไง

คนรอบข้างเขาก็เป็นแบบนั้นหมด ลุก แม่ พ่อ สามี ภรรยา ทุกคนลึกลับ ๆ แล้วก็รักและสงสัยตัวเองมากที่สุด ต่อให้ปากจะพูดว่าไม่มีก็ตาม

คำว่า ‘ขอแค่เธอมีความสุข’ ที่จริงคือ ‘เพราะถ้าเธอมีความสุข ฉันก็มีความสุข’

‘ขอแค่เธอไม่เจ็บป่วย’ ก็หมายถึง ‘จะได้ไม่ต้องเป็นห่วงหรือดูแลเธอให้เหนื่อย’

สุดท้ายมันก็เป็นเรื่องของตัวเองทั้งนั้น การที่เรารักใคร ก็คือการขายตัวของความรักตัวเองนั่นแหละ เพราะเราอยากให้เขารักตอบเพื่อจะได้มีความสุข

เพราะฉะนั้น...

“ผมจะจำไว้ครับ”

อุกยิ้มบาง ๆ ตอบรับคำเตือนอย่างสุภาพ แต่ในใจกลับแอบหัวเราะเบา ๆ

ถึงวันหนึ่งจะตกหลุมรักขึ้นมาจริง ๆ เขาก็มั่นใจว่าจะไม่สูญเสียตัวตน และหากต้องเจ็บปวดเพราะการเลิกรัก เขาก็เชื่อว่าจะมีมือได้

เพราะเขารักตัวเองที่สุด ไม่เคยรักใครมากกว่าตัวเองในชีวิตนี้เลยสักครั้ง

อายุเท่านี้แล้ว ผ่านอะไรมาก็มาก แต่ไม่เคยมีใครทำให้หัวใจเขาเต้นแรงได้เลย และต่อไปก็คงยากที่จะเจอ นั่นคือความคิดของอุก

บางคนอาจถามว่า แล้วใช้ชีวิตไปเพื่ออะไร ไม่มีความรัก ไม่มีรักแรก ไม่มีความรักจ๋าหวาน ๆ แบบนั้น ไม่เหงาหรือ

ก็ไม่เห็นจะต้องรู้สึกอะไรเลย ถ้าไม่เคยมี แล้วจะไปโยยหาทำไม เขาพอใจกับตอนนี้ดีอยู่แล้ว

ก็จริงที่บางครั้งมีอารมณ์บางอย่างที่บรรยายไม่ถูกกลมเข้าใส่ สถานที่บางแห่ง ฉากบางฉาก กลิ่นบางกลิ่น คนตริบางทำนอง หนังสือเรื่อง อาหารบางจาน หรือสถานการณืบางอย่างที่จับต้องไม่ได้ เขารู้สึกว่างเปล่า

เหมือนทำฮอตแพ็คที่พกมาตลอดทั้งเช้าหล่นหายไป รู้สึกทั้งโยยหาและเศร้า บางครั้งก็เจ็บจนแทบหายใจไม่ออก

แต่เขาไม่รู้ว่าทำไมถึงรู้สึกแบบนั้น ถึงอย่างนั้น คนเขาก็มีตั้งมากมาย อุจจึงคิดว่ามนุษย์มันก็เป็นแบบนี้แหละ แล้วก็ปล่อยผ่านไป

“คุณงอก?”

“...ครับ?”

“อันแค่บอกว่าขอบคุณที่มาร่วมสัมภาษณืวันนี้คะ”

“อ้อ ครับ ผมต่างหากที่ต้องฝากเนื้อฝากตัว”

อุจลุกขึ้นยืนและจับมือกับซอฮารัน เสริจสิ้นวันทำงานเสียที

“เดินทางดี ๆ นะ”

“ถ้าไปด้วยกันได้ก็คงดี”

“ก็ช่วยไม่ได้ ครั้งหน้าเราได้ไปด้วยกันแน่นอน”

หลังจากช่วยกันยกกระเป๋าเดินทางสองใบขึ้นท้ายรถลีมูซีนไปสนามบิน โยอินก็ยื่นแขนออกมากว้าง ๆ แล้วยุนจิกก็ส่งเสียง “อือออ” พร้อมวิ่งเข้ามากอดเธอทันที

“จะซื้อของฝากมานะ”

“ขอแค่กลับมาอย่างปลอดภัยก็พอ”

“แกแน่ใจนะว่าจะโอเค”

“จะไม่แน่ใจทำไมล่ะ? แกต่างหากที่ต้องระวังนะ ติดต้อมาทุกที่ที่ไปด้วย เข้าใจไหม”

“จะส่งไปสการ์ตมาให้ อย่าลืมนะ ซนโยอิน ดิจิทัลดีทีเอกซ์!”

“เข้าใจแล้ว”

โยอินพยักหน้ารับเบา ๆ แล้วถอยออกมาหนึ่งก้าว ขณะที่โบกมือลาญาติที่กำลังขึ้นรถบัส ตัวเธอก็มีกระเป๋าเดินทางใบหนึ่งวางอยู่ข้างหลัง

“จะโหดไปนั้นด้วยไหมครับ”

“ไม่ค่ะ! โบนั้นไม่ต้องค่ะ!”

เธอยกมือกันกระเป๋าของตัวเองไว้ก่อนจะเงยหน้าขึ้นยิ้มแห้ง ๆ ให้กับคนขับรถบัสที่กำลังจัดสัมภาระ ขณะมองญาติที่อยู่บนรถบัสกำลังโบกมือกลับมาอย่างอาลัย เธอก็ยกมือขึ้นโบกแรง ๆ ตะโกนออกไป

“เดินทางปลอดภัยนะ!”

ห้องเช่าสองห้องนอนที่โยอินกับยูนจืออยู่ด้วยกันกำลังจะหมดสัญญาสิ้นเดือนนี้ ก่อนจะย้ายออก ยูนจือก็ออกเดินทางท่องเที่ยวยุโรปหนึ่งเดือน โยอินจึงยื่นโบกมือส่งเพื่อนด้วยความรู้สึกทั้งอิจฉาและชื่นชม

[ฉันต้องไปตอนนี้ ไม่งั้นไม่มีโอกาสอีกแล้ว]

[ฉันว่าไม่ไหวหรอก ต้องเตรียมสอไปด้วย...]

[อ่า...]

[อย่างน้อยแกก็ต้องไปนะ]

[เราสัญญาว่าจะไปด้วยกันนี่นา]

[ก็ไปด้วยกันครั้งหน้าก็ได้ไง แกไม่ได้หยุดพักมาหลายปีแล้วนะ อ่ะมัลต์วันเลย ไปเถอะนะ?]

เมื่อไม่กี่เดือนก่อน ยูนจือที่ตั้งใจจะทำตามสิ่งที่ตั้งเป้าไว้ก่อนงานจะยุ่งไปกว่านั้นก็ชวนโยอินไปเที่ยวด้วยกัน เที่ยวยุโรปเป็นหนึ่งในรายการบังคับเกิดลิสต์ที่ทั้งสองเคยฝันไว้ร่วมกัน

แต่ต่างจากยูนจือที่ตอนนี้ขึ้นแท่นเวดดิ้งแพลนเนอร์ชื่อดังในหมู่ภรรยาไฮโซจนเงินในบัญชีเพิ่มขึ้นทุกวัน โยอินกลับเป็นคนว่างงานที่ยอดเงินในบัญชีบางจนมองทะลุได้ การไปเที่ยวเล่นหนึ่งเดือนในยุโรปสำหรับเธอไม่ใช่เรื่องสมเหตุสมผลเลย

โยอินเคยเข้าทำงานในบริษัทใหญ่หลังจบมหาวิทยาลัยทันที เรียกได้ว่าเป็นงานใน
ฝันที่เธอตั้งใจจะทำจนเกษียณ พร้อมวาดภาพอนาคตอันรุ่งโรจน์เอาไว้

แต่เมื่อเจอกับการกลั่นแกล้งในที่ทำงาน เธอก็ไม่สามารถทนอยู่ได้นาน หากเป็นเพราะ
ความผิดพลาดของเธอเองก็ยังไม่พอรับได้ แต่... สิ่งเดียวที่เธอทำไป คือปฏิเสธคำสารภาพ
รักของหัวหน้างานเท่านั้นเอง